vum&nausm\ aenKur;ez;0wKwrsm;rpma&;o\ apwemEiitaw;tjrirsm;

နွဲ့နွဲ့ရီ*

pmwr;tus0;

ဤစာတမ်းသည် လက်ာရည်ကျော်၏ဝတ္ထုတိုများအနက်မှ နေညိုကမ်းနဖူး ဝတ္ထုတိုများစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတိုများကို လေ့လာတင်ပြထားသော စာတမ်းဖြစ်ပါသည်။ လက်ာရည်ကျော်သည် နေညိုကမ်းနဖူးဝတ္ထုတိုများစာအုပ်တွင် သူ၏ b0? သူ၏အတွေ့အကြုံများနှင့်သူ၏အတွေးအခေါ် များ ပေါင်းစပ်ကာ ရသစာပေအဖြစ် ဖန်တီးတင်ပြထားသည်ကို လေ့လာတင်ပြ ထားပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင် ဝတ္ထုတို(၁၅)ပုဒ် ပါဝင်သည့်အနက်မှ (၃)ပုဒ်ကိုသာ အသေးစိတ်လေ့လာတင်ပြ ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သော့ချက်ဝေါဟာရများ။ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်၊ အတွေးအမြင်၊ အသိအမြင်၊ သဘောသဘာဝ

e'ge;

ဝတ္ထုစာပေသည် ရသစာပေအမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်သည်။ ဝတ္ထုစာပေကိုယေဘုယျ အမျိုးအစားခွဲခြားလျှင် ဝတ္ထုတိုနှင့်ဝတ္ထုရှည်ဟူ၍ နှစ်မျိုးခွဲခြားနိုင်သည်။ ထိုနှစ်မျိုးအနက် ဝတ္ထုရှည်သည် ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်၊ ကာလဒေသနောက်ခံများကို သိုင်းဝိုင်းချဲ့ထွင်၍ ရသ သဘောကို ပိုမိုပေါ်လွင်အောင် ရေးသားနိုင်သည်။ ဝတ္ထုတိုမှာမူ စာရေးသူ၏ ဆိုလိုချက်ကို လိုရင်းတိုရှင်းဖြင့် ထိထိမိမိရေးသားရသော စာပေမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ဝတ္ထုတိုသည် စာရေးသူ၏ အရေးအသားစွမ်းရည်ထက် စာရေးသူ၏ စေတနာနှင့်အတွေးအမြင် ပိုမိုတွေ့မြင်နိုင်သော ရသစာပေ အမျိုးအစားလည်းဖြစ်ပေသည်။

ယခုလေ့လာမည့် လက်ာရည်ကျော်၏ နေညိုကမ်းနဖူးဝတ္ထုတိုများတွင်လည်း စာရေးသူ၏ အတွေးအမြင်ဘဝဒဿနများပါရှိပါသည်။ ထိုအတွေးအမြင်ဘဝဒဿနများတွင်လည်း လောကီရေးရာ အတွေးအမြင်များနှင့်အတူ လောကုတ္တရာအတွေးအမြင်ဒဿနများ ပါရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာတမ်းတွင် နေညိုကမ်းနဖူးဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်မှအောင်မြင်မှုပန်းတိုင်နှင့် မရှိလို့မဖြစ်၊ ရိုးရိုးကု ဆရာဝန်၊ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ ဝတ္ထုတို့ကို ရွေးချယ်၍လေ့လာတင်ပြပါမည်။

aenKur;ez;0wKwrsm;r pma&;o\apwemEiitaw;tjrirsm;

နေညိုကမ်းနဖူးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများစာအုပ်ကိုလက်ာရည်ကျော်ရေးသားပြီး ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း(၁၅)ပုဒ် ပါဝင်ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုတိုများတွင် လူ့ဘဝ၊ လူ့အတွေ့အကြုံများကို ရေးသားတင်ပြရာ ဆင်းရဲချမ်းသာ လူသားတို့၏ ဘဝအထွေထွေများ၊ ထိုဘဝအထွေထွေတို့တွင် ကျင်လည်ကျက်စား နေကြသော လူသားတို့၏ ခံစားမှု၊ ခံယူမှု အတွေးအခေါ်များကို မတူညီသော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် မျိုးစုံဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖန်တီးတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေညိုကမ်းနဖူးနှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်ကိုဖတ်ရှု၍ စာရေးသူ လက်ာရည်ကျော်၏ စေတနာနှင့်အတွေးအမြင်တို့ကို တွေ့ရှိ ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

---

* ကထိက၊ ဒေါက်တာ၊ မြန်မာစာဌာန၊ ဟသ်ာတတက္ကသိုလ်

ဤဝတ္ထုတိုတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင် နှစ်ဦးပါဝင်သည်။ တစ်ဦးမှာ ဂျာနယ်လစ်ဖြစ်၍၊ ကျန်တစ်ဦးမှာ နာမည်ကြီးအဆိုတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆောင်များ၏ အမည်များကိုပင်ဝတ္ထု၌ ဖော်ပြထားခြင်းမရှိ။ ဝတ္ထုထဲတွင် ဂျာနယ်လစ်နှင့်နာမည်ကြီးအဆိုတော် ဟုပင်ဖော်ပြထားပြီး ထိုသူ နှစ်ဦးတို့၏ တွေ့ဆုံခန်းဖြင့် ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးထားသည်။ သို့သော် ဤဝတ္ထုတွင် ယနေ့ခေတ် လူငယ်တို့၏ အပြုအမူ၊ အတွေးအကြံပုံရိပ်များကို မြင်သာအောင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

ဝတ္ထုအစတွင် ဂျာနယ်လစ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ အဆိုတော်ကို ထိုင်စောင့်ရင်း ငြီးငွေ့ လာစဉ်တွင်ပင် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ဆေးကြော်ငြာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဟူသော စာသားကိုတွေ့လိုက်ရ သည်။ ထိုအောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကိုသူ့ဘဝနှင့် ဆက်စပ်၍

> "ပထမဦးဆုံးမိမိစာမူ မဂ္ဂဇင်းထဲပုံနှိပ်ဖော်ပြပါလာစဉ်တုန်းက အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ရောက်သွားခဲ့တာလား၊ အဆောင်နေရသည့် ဘဝမှလက်ရှိ နေနေသည့် အိမ်ခန်းကလေးကို စပေါ်တင်၍ ငှားနေနိုင်စဉ်အချိန်က အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ရောက်သွားခဲ့တာလား"
>
> (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၅၃။)

ဟူ၍ တွေးတောမိပုံကိုတင်ပြထားသည်။ ထို့နောက် လူသည်လောကပတ်ဝန်းကျင်တွင်ကျင်လည်နေ သမျှ မကုန်ဆုံးနိုင်သော ရည်မှန်းချက်များဖြင့် ရုန်းကန်နေကြရသောကြောင့် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဟု မဆိုသာ၊ အောင်မြင်မှု မှတ်တိုင်များသာ ဖြစ်ကြောင်း ဂျာနယ်လစ် တွေးတောမိပြန်သည်။

ဂျာနယ်လစ်သည် တွေးရင်းတောရင်း ထိုင်စောင့်ရသည်ကို ငြီးငွေ့နေသော်လည်း အနီးအနား မှ လူငယ်တစ်ဦးသည် အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် စကားပြောနေသည်။ အမူအရာမှာလည်း ဘေးလူတွေကြားမကြား ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ရင်းက ကြားစေချင်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် –

> "တို့တစ်တွေက လူငယ်တွေသူငယ်ချင်း၊ စွန့်သင့်ရင်စွန့်ရမယ်၊ ရင်းသင့်ရင်ရင်းရမယ်၊ မိုက်သင့်ရင်မိုက်ရမယ်၊ အေးဖိုက်သင့်ရင်ဖိုက်ရမှာပဲ" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၅၂။)

ဟူ၍ အနှစ်မပါ ဗလာသက်သက် စကားများဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကာ လေလုံးထွား နေတတ်သော လူငယ်အချို့၏ စရိုက်ကို သဘာဝကျကျ ရေးသားတင်ပြထားသည်။

ထို့နောက် ဂျာနယ်လစ်ထံသို့ နာမည်ကြီးအဆိုတော် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဂျာနယ်လစ်က လူငယ်အများစုသည် အဆိုတော်ကို အားကျကြကြောင်း သူတို့၏ ဟီးရိုးဝါးရှစ်ပ် အဖြစ်ခံယူထားကြောင်း ပြောသောအခါ အဆိုတော်က ရင့်ကျက်သော အပြုံးဖြင့်

> "လူငယ်လေးတွေကြည့်ရတာ အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင် ဖြစ်ချင်တဲ့ကလေးတွေ အချိုးအစားနဲ့ မော်ဒယ်၊ မင်းသားမင်းသမီး၊ အဆိုတော် ဖြစ်ချင်တဲ့အမျိုးအစား နည်းနည်းမမျှမတ ဖြစ်နေသလားလို့"
>
> (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၅၆။)

ဟု ဂျာနယ်လစ် မမျှော်လင့်သော စကားများကို ပြောခဲ့လေသည်။ စာရေးသူသည် မိမိ အသိပေးလို သော စေတနာရည်ရွယ်ချက်ကို ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်နှင့် အကွက်ကျကျ ဖန်တီးတင်ပြထားသည်။

ထို့နောက် ဂျာနယ်လစ် အင်တာဗျူးရမည့် ခေါင်းစဉ်မှ စတားတို့၏ မရှိမဖြစ်ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြစ်သည်။ ထိုခေါင်းစဉ်ကို ဆက်လက်အင်တာဗျူး လုပ်သောအခါတွင် အောင်မြင်မှု ပန်းတိုင်အတွက် မရှိမဖြစ်သောအရာမှာ အခြားလူငယ် အနုပညာရှင်အများစုကဲ့သို့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မဖြေဆိုဘဲ မရှိမဖြစ်အရာမှာ 'အသိတရား' သာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေဆိုပုံနှင့် စာရေးသူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို အပြီးသတ် ရေးသားတင်ပြထားပေသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် စာရေးသူသည် အတွေးမှား၊ အမြင်မှား၊ အတုယူမှားနေသောလူငယ်အများစုအား အတွေးမှန် အမြင်မှန်နှင့်အတုယူမှန်စေရန် ထိန်းကြောင်းပေးလိုသောစေတနာဖြင့် ရေးသားထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

½;½;u q&m0e0wWwr pma&;o \apwemEi taw;tjri

ရိုးရိုးကု ဆရာဝန်ဝတ္ထု၏ နောက်ခံဝန်းကျင်သည် မကွေးမြို့တွင် ဆေးတက္ကသိုလ်ဖွင့်ပြီး နှစ်အနည်းငယ်ကြာချိန်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် ထိုဒေသကို နောက်ခံပြု၍ ဆေးကျောင်းသား၊ ဆရာဝန်တို့၏ဘဝနှင့် လုပ်ရှားခံစားမှုများကို အခြေပြုရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထုထဲတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ရိုးရိုးကုဆရာဝန် ကိုအေးမင်းဖြစ်သည်။ ကိုအေးမင်းသည် ဆေးပညာဘွဲ့လွန်ဝင်ခွင့် သုံးခါကျခဲ့ဖူးသည်။ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝနှင့် နယ်မြို့များသို့ သွားရောက်ဖူးပြီး မကွေးမြို့သို့ရောက်သောအခါ မကွေးသူမစောမူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ကယ်မှောက်ကာ ခြေထောက်ကျိုးဖူးသောကြောင့် အလုပ်မှထွက်၍ အပြင်ဆေးခန်းဖွင့်နေသူဖြစ်သည်။

ကိုအေးမင်း၏ဆေးခန်းတွင် လာရောက်ကုသသူများရှိသော်လည်း စည်ကားနေသည်ဟုမရှိပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မကွေးမြို့တွင် ဆေးကျောင်းတက်ပြီးသွားသော ဆရာဝန်များလမ်းကြုံဝင် လာတတ်၍ လက်ရှိဆေးကျောင်းတက်နေသော ဆေးကျောင်းသားများ အမြဲလိုလိုလာနေတတ်သောနေရာဖြစ်သည်။ ကိုအေးမင်းသည်လူနာကြည့်ရာတွင် တစ်ဦးလျှင်တစ်နာရီလောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် မေးမြန်းကုသပေးသည်။ ဆေးထိုးရန်မလိုလျှင် ဆေးမထိုးပေ။ ထို့ကြောင့် ဆေးခန်းတွင် လူပါးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ကိုသိသော ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်က

"ဆရာကဒီမှာဆေးထိုးမှ ဆိုတဲ့လူက များနေတာသိလျက်နဲ့" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၆၇။)

ဟုပြောသောအခါ ကိုအေးမင်းက

> "သိတာနဲ့ယုံကြည်တာ မတူဘူးကွ၊ ငါကဆေးရုံတက်ရလောက်အောင် အရေးမ ကြီးတဲ့လူနာကို ထိုးဖို့လိုတာ သိပ်မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်တာ၊ ယုံကြည်တာကြီးနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီးလုပ်နေရတော့ ပိုက်ဆံတွေရလည်းပျော်မှာမှ မဟုတ်တာ" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၆၉။)

ဟုပြန်လည်ပြောဆိုခဲ့သည်။ ကိုအေးမင်းသည် ငွေကြေးဂုဏ်ဓနထက် ယုံကြည်မှုနှင့် အလုပ်လုပ်နေရခြင်းကို ပို၍နှစ်သက်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ယုံကြည်မှုနှင့်စေတနာကို အရင်းခံ၍ ကုသလိုသော ကိုအေးမင်း၏ စိတ်ရင်းစေတနာကို ဘွဲ့လွန်ဝင်ခွင့် သုံးခါကျခြင်းနှင့် ခြေထောက်ကျိုးဖူး၍ လမ်းများများ မလျှောက်နိုင်ခြင်းဟူသော ဇာတ်ကွက်က ထောက်ကူပံ့ပိုးပေးခြင်းဖြင့်ပို၍ အသင့်ယုတ္တိရှိစေသည်။

ထို့နောက် သူ့ဆေးခန်းသို့လာနေကျဆေးကျောင်းသားများအနက် အစဉ်အမြဲလိုကျောင်းပျက်နေသော ဖြိုးဝေအား ကျောင်းမှခေါ်တွေ့သည်။ တွေ့ပြီး ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဖြိုးဝေက ကိုအေးမင်းအား

"အလကားပါဆရာရယ်၊ ရစ်နေတာ၊ နိုင်ငံခြားမှာ သူငယ်တန်းမှာ Attendance မခေါ်ဘူး"

ဟူ၍ မိမိအပြစ်ကိုဝန်မခံဘဲ အခြေအမြစ်မရှိသော စကားများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပြစ်ဖို့ပြောဆိုသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ရည်မှန်းချက် ကြီးကြီးမားမား ထားရမည့် ဆေးကျောင်းသားကပင် ပေါ့ပျက်ပေါ့တန်စွာ ပြောဆိုနေထိုင်ပုံကို ဝတ္ထုတွင် တင်ပြရေးသားထားသည်။

တစ်နေ့ မကွေးမြို့တွင် ဆေးကျောင်းတက်သွားဖူးသော ဒေါက်တာမိုးမြင့်သည် ကိုအေးမင်း ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဒေါက်တာမိုးမြင့်မှာ အလုပ်ဝင်လျှင် ကောင်းမည်လား၊ ရှေ့အလားအလာ ဘာတွေလုပ်ရမည်လဲ တွေးတောနေရကြောင်း ပြောလေသည်။ ကိုအေးမင်းသည် ယခင်သူသင်ပြ ပေးခဲ့ရသောဆရာဝန်များကိုပင် ယခုသူပြန်မေးနေရပြီ ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာမိုးမြင့်က

"ဆရာစိတ်မညစ်ဘူးလား" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၇၂။)

ဟုမေးလေသည်။ ကိုအေးမင်းက

"ဘွဲ့တွေအများကြီး ယူထားတဲ့ကောင်တွေဘဝ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မော့ကြည့်တော့ အမြင့်ကြီး ထင်နေရတာ၊ဝင်ကြည့်ရင်ကျပ်သိပ်နေတဲ့ ဘဝမျိုးတွေကွ" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၇၂။)

ဟူသောစကားဖြင့် မြင့်မားအောင်မြင်နေသော ဘဝများ၏ နောက်ကွယ်မှ မွမ်းကျပ်မှုများကို ထိထိမိမိ ရေးသား တင်ပြထားသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုမြတ်စိုး၊ လက်ထောက်ကထိက (ဆေးပညာ) ဟူသော လူတစ်ဦး ကိုအေးမင်း ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာပြန်၏။ ကိုမြတ်စိုးသည် ကိုအေးမင်းကို ဆေးကျောင်းသား များမသိအောင် တိတ်တခိုးလာနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အော်ဒီက အစ်ကိုဆီသွားပြီး ထိုမှ အမ်အာစီပီ (တော်ဝင် သမားတော်ဘွဲ့)နှင့် ယူကေဗီဇာ ကိစ္စတွေကြိုးစားသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကိုအေးမင်းက

"မိဘတွေကော တိုင်ပင်ပြီးပြီလား" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၇၄။)

ဟုမေးသောအခါ

"အမ်အာစီပီ ဆိုတာကဘဝပဲ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၇၄။)

ဟုပြန်လည်ပြောကြားခဲ့သည်။ ကိုမြတ်စိုးထွက်ခွါသွားသောအခါကိုအေးမင်းက

"အမ်အာစီပီက ဘဝဆိုတော့ ကိုယ့်နိုင်ငံမှာ ကိုယ့်ဆွေမျိုး၊ မိတ်သင်္ဂဟတွေနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝကရော အမ်အာစီပီအတွက် စတေးပစ်ရတာ တန်လို့လား ငါ့ညီရာ" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၇၅။)

ဟု တိုးတိုးရေရွတ်နေရှာလေသည်။

ကိုအေးမင်းသည် နောက်ဆုံး ဆေးခန်းကိုသော့ခတ်ရင်း

"မနက်လည်း ဘုရားတက်ရဦးမည်" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၇၅။)

ဟူသောအတွေးဖြင့် ဝတ္ထုကိုအဆုံးသတ်ထားလေသည်။

ဤရိုးရိုးကုဆရာဝန်ဝတ္ထုတွင် ဆေးကျောင်းသားမှစ၍ အထူးကုဆရာဝန်ဖြစ်ရန် ကြိုးစား နေသော ဆရာဝန်များ အားလုံးနီးပါးတွင် ဆေးပညာစိတ်ဝင်စားမှုနှင့် မိမိတတ်သော ဆေးပညာဖြင့် အများအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် ရည်မှန်းချက်များကိုမတွေ့ရပါ။ ဘဝအတွက် မတွေးမိသူက ပျော်ပါးပေါ့တန်စွာဖြတ်သန်း၍ ဘဝကိုတွေးမိသူက မိမိဘဝတိုးတက်အောင်မြင်ရန် နည်းလမ်းရှာသူ များနေသည်။ ရိုးရိုးကုဆရာဝန် ကိုအေးမင်းသာလျှင် ဝါသနာနှင့်ယုံကြည်မှုကိုအရင်းခံ၍ ဆရာဝန် ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီကုသရင်း ဘဝကိုအေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းနေသူဖြစ်ကြောင်း သိခွင့်ရပါသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း လောကုတ္တရာ လမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဘုရားသွားကျောင်းတက်အလုပ် လုပ်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဤဝတ္ထုကိုဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် အောင်မြင်မှု အဆင့်ဆင့်နောက်သို့လိုက်ရင်းဘဝတွင် မွမ်းကျပ် ကာ မိမိဘဝ၊ မိမိမိသားစုဘဝတိုးတက်ရန်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ဆုံးနေကြသော ပညာတတ်ဆရာဝန်များ

၏ဘဝများကိုထောက်ပြရင်း မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကိုနှလုံးမူတတ်လာစေခြင်း၊ အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်းတတ်လာစေခြင်းဟူသော အကျိုးများကိုရရှိစေပါသည်။

aemu q;pmar;y0w\wr pma&;o \apwemE i t aw; t jr i

ဤဝတ္ထုတိုတွင် ခွဲစိတ်ပါရဂူဘွဲ့ရရှိပြီး အောင်မြင်သော ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်၏ ဘဝကို အခြေပြုထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ပါရဂူဘွဲ့ရသည်အထိ ဘဝတွင်ဖြေဆိုခဲ့သော စာမေးပွဲများနှင့် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရမည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ တွေးကြံပုံကို ဘဝ၏နောက်ဆုံးစာမေးပွဲအဖြစ် ဆက်စပ်တင်ပြထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ဆရာဝန်ဒေါက်တာအောင်ကျော်သည် အသက်(၄၅)နှစ်တွင် ခွဲစိတ်ပါရဂူဘွဲ့ရပြီး စာမေးပွဲများ မရှိတော့ဟု ထင်ထားရာ အသက်(၅၅)နှစ် ရောက်မှ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ ရှိနေသည်ကို သတိထားမိပုံဖြင့် လူသားတိုင်းဖြေဆိုရမည့် စာမေးပွဲတစ်ခုကို ညွှန်ပြထားလေသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ဆရာဝန်ကြီးသည်လူနာများအားခွဲစိတ်ကုသနေရင်း ခါးခဏခဏကိုက်နေသည်ကို သတိထားမိလာသောအခါ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာဝန်များက ကျီးပေါင်းတက်နေသည်ဟု ထင်ကာ ဓါတ်မှန်ရိုက်ခိုင်းကြသည်။ အဖြေထွက်လာသောအခါ အစာအိမ်လမ်းကြောင်း တစ်နေရာကလာသော ကင်ဆာရောဂါဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါတွင် မိသားစုသည်လည်း အရှုးမီးဝိုင်းဖြစ်၍ ကုပေးနေသော ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်မှာ မျှော်လင့်ချက်ထားနိုင်ပုံမပေါ်သောအခါ ဒေါက်တာအောင်ကျော်က

> "ဒါစာမေးပွဲကျတာပါပဲ ရက်ပိုင်း၊ အလွန်ဆုံးလပိုင်းလောက် ကုသမှုခံလိုက်ရလျှင် ကောင်းသွားမည်ဟု ယူဆထားမိသော ခါးနာဝေဒနာ၊ ယခုတော့ ကုသ၍ မပျောက်သည့်အပြင်၊ အသက်ကိုပါ မလွဲမသွေ၊ သိမ်းပိုက်တော့မည်တဲ့ ရှုံးပြီ" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၁။)

ဟူ၍ တွေးတောပူပန်နေပုံကို တင်ပြထားသည်။ ထို့အပြင်

> "သေမင်းနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပြီး နိုင်အောင်စာမေးပွဲဖြေဖို့ဆိုရင်တော့ ရှုံးရာကျမယ်။ အဆင်သင့်နေအထားနှင့် သေနိုင်ဖို့" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၂။)

ဟူ၍လည်း ဖြေဆိုခဲ့သောစာမေးပွဲများနှင့်သေခြင်းတရားအား ဆက်စပ်တွေးတောပုံကိုဖော်ပြထားသည်။

ထို့ပြင် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်နေချိန်တွင် အနှောင်အဖွဲ့ မိသားစုဘဝနှင့် ယှက်လိမ်နေသော လူသားတစ်ယောက်ပီပီ

> "သားနှင့်သမီးက ကျောင်းမပြီးသေး၊ အိမ်ထောင်မကျသေး" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၃။)

ဟူ၍ တွေးမိပြန်သည်။ သို့သော် ဇနီးသည်သည် အမြော်အမြင်ရှိသူဖြစ်၍ ပူစရာမလို၊ လိုတော့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဟူသော အတွေးများနှင့် နောက်ကြောင်း မအေးသော လူ့သဘာဝကို အကွက်ကျကျ ဖော်ပြထားသည်။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်ကို ပြန်တွေးပုံကို

> "သေခြင်းတရားကို တည်ငြိမ်စွာရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဘယ်လောက်အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလဲ၊ သင်ခန်းစာတွေကျေလို့လား၊ ခေါင်းကိုသာယမ်းမိသည်" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၃။)

ဟူ၍ ဆရာဝန်ကြီး၏ အတွေးများကိုဖော်ပြခဲ့သည်။ ထို့နောက်တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ဆေးကုသမှုခံယူရင်း ရှိသမျှ အချိန်တွေ တရားနာသည်၊ တရားမှတ်သည်။ သို့သော် မျက်လုံးများ မို့ရောင်အောင် ငိုနေသောဇနီးနှင့် သား၊ သမီးတို့ကအာရုံထဲမှ ထုတ်မရနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်တိုင်း ဒေါက်တာအောင်ကျော်၏ အတွေးတွင်

> "ခက်တာက သူတို့ကိုချစ်နေလို့ သင်ခန်းစာတွေမပြီးလည်း စာမေးပွဲကနောက်ဆုတ်ပေးမှာ မဟုတ်" (လက်ာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၄။)

ဟူသော အတွေးများမကြာခဏပေါ်လာတတ်သည်။ထိုအချိန်များမှာပင်ဒေါက်တာအောင်ကျော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ သတိမေ့မြောနေစဉ် အိမ်မက်လိုလို မက်တတ်သေးသည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် သူ့ကို ကုသပေးနေသော ဆရာဝန်နှင့် ငယ်စဉ်စာမေးပွဲဖြေပုံများက ဝင်လာတတ်သည်။

"အောင်ကျော်စာအုပ်လည်း တစ်အုပ်မှ မပါပါလား" (လင်္ကာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၈။)

"တော်ပြီကွာ၊ ဝင်ခါနီးမှာ ကပ်ဖတ်ရင် ရင်ပူတယ် ချောက်ချားတယ်"(လင်္ကာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၈။)

ဟူသော အပြောများက ဒေါက်တာအောင်ကျော်၏ ပုံရိပ်တွင် ပေါ်လာတတ်သေးပြန်သည်။ သူသတိရလာချိန်တွင် သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာက အိမ်မက်ထဲမှာထက် နှစ်(၃၀) စာအိုနေလေပြီ။ ထို့ပြင် သတိတစ်ချက်ရလာချိန်မှာ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်ကိုကြားရသည်။ ထို့နောက် သားဖြစ်သူ၏တရားစာရွတ်သံကိုကြားရာ

"ငါ့သားငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ စာမေးပွဲဖြေတတ်နေပါလား" (လင်္ကာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၉။)

ဟူ၍ နောက်ဆုံး အချိန်အထိ သားအပေါ်တွင် ထားသော ချစ်မေတ္တာ သံယောဇဉ်ကိုဖော်ပြထားသည်။ ထို့နောက် ဒေါက်တာအောင်ကျော် သတိပြန်လစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ကို

"သူထပ်အိပ်ပျော်သွားသည်" (လင်္ကာရည်ကျော်၊ ၂၀၁၃၊ ၁၈၉။)

ဟု နိမိတ်ပြအဖွဲ့နှင့်ဝတ္ထုကိုအဆုံးသတ်ထားသည်။

ဤသို့အားဖြင့် နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ ဝတ္ထုတွင် လူသားတိုင်းအတွက် နောက်ဆုံးစာမေးပွဲနှင့်တူသော သေခြင်းတရားသည် မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း အသိပေး နှိုးဆော်ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်ထိုနောက်ဆုံးစာမေးပွဲသည် မမျှော်လင့်သောအချိန်မှာပင် ဖြေဆိုရတတ်သော စာမေးပွဲမျိုးလည်းဖြစ်၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်ကြောင်းလည်း အသိပေးတင်ပြထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

NcKio;oycsu

စာရေးဆရာ လင်္ကာရည်ကျော်၏ နေညိုကြမ်းနဖူးဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်သည် ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဆရာဝန်သက်တမ်း နှစ်အစိတ်၊ စာရေးဆရာသက်တမ်း ဆယ်နှစ်ပြည့်၊ လူ့ဘဝသက်တမ်း ငါးဆယ်ပြည့်တွင် ရေးသားထုတ်ဝေသော စာအုပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ပါဝင်သော အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်နှင့်မရှိလို့မဖြစ်ဝတ္ထုတို့တွင် လူငယ်တို့သည် ပညာပြည့်ဝ နလုံးလှသော လူငယ်များဖြစ်ရေးထက်ပေါ်လွင်ထင်ရှား အောင်မြင်ကျော်ကြားချင်ကြပြီး လွဲမှားသော အတွေး၊ အမြင်၊ ခံယူမှုများရှိနေတတ်ကြောင်းကို ထောက်ပြထားသော ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုဟုဆိုသော်လည်း ဤဝတ္ထုတွင် ယနေ့ခေတ်၏ ခေတ်အတွေး၊ ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်ပုံရိပ်များထင်ဟပ်ရေးဖွဲ့နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ လူငယ်တို့အပေါ်တွင်ထားရှိသော စာရေးသူလင်္ကာရည်ကျော်၏ စေတနာနှင့်အတွေးအမြင်များကို တွေ့ရသော ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

ရိုးရိုးကုဆရာဝန်ဝတ္ထုတွင် စာရေးသူလင်္ကာရည်ကျော်သည် သူ၏ဘဝတွင်ကြုံဆုံခဲ့ရသော ဆေးကျောင်းသား၊ ဆရာဝန်တို့အပေါ်၌ ကရုဏာရှေ့ထား ရေးသားထားသော ဝတ္ထုဟုဆိုရပါမည်။ ဆေးကျောင်းသား လူငယ်တို့အား ကြီးမားသောရည်မှန်းချက်ထားရှိ၍ ဆေးပညာကိုအပတ်တကုတ် ရှာဖွေဆည်းပူးလိုသော စာရေးသူ၏စေတနာကိုလည်း ဤဝတ္ထုတွင်တွေ့ရပါသည်။ ထို့ပြင် စာမေးပွဲတစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြေ၊ ဘွဲ့တစ်ခုပြီးတစ်ခုယူနေကြသော ဆရာဝန်တို့၏ လောကမှာဘဝအမောများ

ကိုလည်း ကရုဏာသက်ဖွယ် တင်ပြထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ထို့မှမက ဘဝတွင် အောင်မြင်မှုနှင့် အေးချမ်းသာယာမှုတို့အကြား အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်း နေထိုင်သွားတတ်စေလိုသော စာရေးသူ၏စေတနာနှင့် အတွေးအမြင်များကိုလည်း ဤဝတ္ထုတွင်တွေ့မြင်ရပါသည်။

နောက်ဆုံး စာမေးပွဲဝတ္ထုတွင် လောကီရေးရာ အောင်မြင်မှုများထက် လောကုတ္တရာ အတွေးအမြင်များကို စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုများနှင့်အတူ ခံစားသိမြင်နိုင်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ သည်။ လောကတွင် လူသားတို့သည် လောကီရေးရာနယ်ပယ်တွင် မည်မျှအောင်မြင်နေသည်ဖြစ်စေ၊ လူသားတို့ရင်မဆိုင်ချင်ဆုံးအရာဖြစ်သည့် သေခြင်းတရားကို မည်သူမျှရှောင်လွှဲမရ၊ ရင်ဆိုင်ကြရမည် ဟူသောအသိကို သတိပေးတင်ပြထားသည်။ ထိုကဲ့သို့ မလွဲမသွေရင်ဆိုင်ကြရမည့် သေခြင်းတရားကို ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်ကြရသောအခါ လောကုတ္တရာအတွေးအမြင် အခြေခံနည်းပါးလျှင် တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်ခဲယဉ်းနိုင်ပုံကိုလည်း ဤဝတ္ထုတွင် အသိပေးတင်ပြထားသည်။ ထို့ပြင် လောကီရေးရာ သမုဒယသံယောဇဉ်တို့သည် လောကုတ္တရာအသိအမြင်နည်းပါးလျှင် ဖြတ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသောကြောင့် လူသားတိုင်းသည် သေခြင်းတရားအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်ကြောင်း အတွေးအမြင်များကို သတိပေးတင်ပြ ထားသော ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူ လက်ာရည်ကျော်ရေးဖွဲ့သော နေညိုကမ်းနဖူးဝတ္ထုတိုများသည် စာရေးသူ၏စေတနာနှင့် လောကီ၊ လောကုတ္တရာအတွေးအမြင်များကို လေ့လာတွေ့ ရှိရသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါသည်။

e*;

ရသစာပေသည် စာရေးသူ၏ဘဝအတွေ့အကြုံ အတွေးအမြင်တို့မှပေါ်ထွက်လာသော စာပေဖြစ်သည်။ စာရေးသူ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများပြား၍ အတွေးအမြင်စူးရှနက်ရှိုင်းသည်နှင့်အမျှ ရသစာပေသည်လည်း ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်း လေ့ရှိပါသည်။ ရသစာပေနှင့် စာရေးသူသည်ခွဲခြား၍မရ နိုင်ပေ။ ရသစာပေတွင် စာရေးသူ၏ ဘဝသည်လည်း ထင်ဟပ်နေတတ်ပါသည်။ ထိုသဘော အတိုင်းပင် စာရေးသူလက်ာရည်ကျော်ရေးဖွဲ့သော ဝတ္ထုတိုများတွင်လည်း ဆရာ၏အတွေးအခေါ် များပါဝင်နေပါသည်။ ဆရာဝန်ဘဝနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများစွာရှိသူဖြစ်၍ လူ့သဘော၊ လောက သဘောကို လောကီ၊ လောကုတ္တရာရှုထောင့်နှစ်ခုမှ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုတို့သည် ဆရာရေးသားသောဝတ္ထုတိုများတွင် အနုပညာ လက်ရာမြောက်စွာ ထင်ဟပ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာ၏စာပေများကို ဖတ်ရှုလေ့လာ ခြင်းဖြင့် လူ့သဘာဝ၊ လောကသဘာဝ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်အချက်များကို နှစ်သက်ခြင်းရသနှင့် အတူသတိပြုဆင်ခြင်နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ၏ စာပေများသည် လေးစားဖွယ်စာပေများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဤစာတမ်းဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီပေးပါသော ဟသ်ာတတက္ကသိုလ် တာဝန်ခံပါမောက္ခချုပ် ဒေါက်တာနီလာမြင့်၊ ဒုတိယပါမောက္ခချုပ် ဒေါက်တာမာလာ၊ မြန်မာစာဌာန၊ ပါမောက္ခ(ဌာနမှူး) ဒေါက်တာတင်တင်ရွှေ၊ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာဥမ္မာမြင့်နှင့် ဟသ်ာတတက္ကသိုလ် သုတေသနဂျာနယ် ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့တို့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

ဇော်ဂျီ၊ (၂၀၁၅)။ ***စာရှုခင်း(၃)၊ ရသစာပေသဘောအဖွင့်နှင့်နိဒါန်း***၊ ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်

ဇော်ဇော်အောင်၊ (၂၀၁၅)။ ***စာပေသဘောတရားနှင့်ဝေဖန်ရေးအခြေခံကျမ်း***၊ (တ–ကြိမ်)၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်

တာရာ၊ ဒဂုန်၊ (၁၉၇၀)။ ***စာပေသဘောတရား***၊ ရန်ကုန်၊ နံ့သာပုံနှိပ်တိုက်

မိုးမြေ၊ မ။ (၂၀၁၇)။ ***ဝတ္ထုတိုသဘောတရား၊ဝတ္ထုတိုဖန်တီးမှုအတတ်ပညာ***၊ ရန်ကုန်၊ ဂျူးဂျူးပုံနှိပ်တိုက်

(လက်ာရည်ကျော်၊ (၂၀၁၃)။ ***နေညိုကမ်းနဖူးဝတ္ထုတိုများ***၊ (ဒု–ကြိမ်)၊ ရန်ကုန်၊ နန်းဒေဝီစာပေ

(လက်ာရည်ကျော်၊ (၂၀၁၄)။ ***ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ***၊ (ဒု–ကြိမ်)၊ ရန်ကုန်၊ နန်းဒေဝီစာပေ